

Mészely József

Madárszálloda

Milyen furcsa szálloda!
Nincs függönyös ablaka.
Ajtain nincs rézkilincs,
még csak vendégkönyve sincs.
Mégis télen s nyáron át,
belakja a sok szobát
mindenféle tollas nép,
van közöttük törzsvendég,
akinek e szálloda
legkedvesebb otthona,
mert a kupola alatt
füttyörészhet nagyokat.
Anélkül, hogy valakit,
zavarna a füttyyszó itt.
Sőt, az lenne bosszantó,
ha nem szólna a füttyyszó.

Milyen jó, hogy festhetek...

Milyen jó,
hogyan festhetek,
tar ágakra
rügyeket,
bolyhos-barka
csibéket,
s csivitelő
fecskéket,
mert ha fecskehangon
ficsereg a reggel,
bámulok a napba
ragyogó szemekkel.

Fecskeváró mondóka

Fönn az égen nap tündököl.
Füillatot hord a szél.
Egy-két nap és messzi délről,
füstifecskénk hazatér.

Eresz alatt várja fészke,
s én is várom őt nagyon,
mert csúszkálni sem lehet már
a licspoccsá vált havon.

Berki koncert

A berekben
fűzfá, nyárfa,
lombjuk közül
száll a trilla.

Szól a trilla,
madarének,
koncertterem
minden fészek.

Ez a koncert
örömteli,
tojásból is
dal kopog ki.

Búbos banka

Búbos banka,
mondd meg nékem,
hol vetted
a bóbitád,
hol vetted
a szépen szóló,
csirikoló
trombitád?

A bóbitád
díszes fejék,
toll-küllőkkel
pihe kerék.
Rézsárga
a trombitád,
tátogatja
fütty-trillád.

Hogyha volna
nékem is, hej,
bóbitám,
s trombitám,
párod lennék
nyáron át,
fenn a fán,
fenn a fán!

Mageső

Fa tetején tarka szarka,
cseresznyéink magolgatja,
hiába a kereplőzaj,
nem riad el a kis tolvaj.

Magolgatja a cseresznyét,
érettebbek édesebbjét,
a fa alja maggal tele,
nem lehet csak az ő műve!

Tegnap a fán Ilka s Réka,
cseresznyéztek, mint a szarka...
Ők voltak az „ágon járók”,
A magesőt potyogtatók.

Meggyzüretelő

A lombok közt bíbor pettyek,
szüretre értek a meggyek.

Valaki már megelőzött,
ott sűrű a lombok között.

Valaki már magolgatja,
nem lehet más, csak a szarka.

Urasága szüreteli,
s közbe-közbe ezt cserregi:

Bíbor-pettyek, édes pettyek,
az a fontos, mind-mind meggyek.

Bóbita-játék

Tágas május, víg kikelet,
hív, hogy járjam be a rétet,
öröm ölel, hisz azt látom,
színesül, mint egy szép álom.

Susmusol, zsong tenger virág,
tollászkodik a tarkaság,
fel is röppen egy bóbita,
a rét pelyhes fuwallata.

Fel is röppen, mint egy fecske,
oly ügyesen, oly repesve,
öröm nézni könnyű röptét,
villás-farkú evezését.

Felröppen, de szétpihézik,
tűzijáték-felhőt rajzik,
varázsnemző játszi szépet,
hogy izzítsa a szívemet.

Nyári kívárgató

Az égboltnak szivárványt,
utazóknak gyors járgányt,
pihenőknek hűs árnyat,
langy szellőnek fuvalmat,
réteknak dús pázsitot,
pillangóknak virágot,
a horgokra nagy halat,
a fészkekbe madarat,
szomjazóknak friss vizet,
vitorláknak jó szelet,
gombászóknak vargányát,
hombárba ért gabonát,
focizóknak jó kapust,
könyveknek bölcs kritikust,
tölcsérekbe fagyaltot,
három, négy, öt gombócot,
s a fülünkre tizenkét,
csokorba nőtt cseresznyét.

Mórincz Zsigmond – A Hortobágy tavaszi lélekezete (külső címkép, fametszet, 1942)

Szente B. Levente

A fal

(Jó barátom, Hermann Gyula
festőművész emlékére! 2020)

„Manapság mindent meg akarnak
magyarázni és le akarnak írni. De
ha mindezt mégis meg lehetne ma-
gyarázni és le lehetne írni, a festé-
szet nem lenne művészet.” (Renoir)

festő barátom
míg ecsetével a táj színeivel játszott

sosem vette le a falról szemét
azt mondta a legszebb vászon lenne

amit valaha látott
csak hogy a vakolattal baj van

le kéne kaparni mindet
az évszázados mocskot

a sérelmeket az ígéretet a rabságot
a golyó és csákány ütötte nyomokat

lemezteleníteni a legvégső valókig
amíg nem késő

visszanyúlni a kezdetekhez
talán megérthetnénk végre

a benne sikongó téglákat.

Csak az ember

néha az angyalok
tárgyaknak öltöznek
miként a kövek

csak az ember
nem látja őket
hol kezdődik a kő
honnan nő a szikla

csak az ember
ki felejteni nem mer

élete mégis leperreg
aláesik miként a homokszemek -
elégge mégsem figyel

szemben az állatokkal
akik követik az angyalok
és a kövek mozgását

csak az ember lehet
ki a cserbenhagyott gyermekistennek
könyvet köt

túl nagy a teher – mondogatja
ha már életünkben
kő a kő hátán is
szemet bök.